

ἐπιστολῆς τοὺς ὀφθαλμούς. Πρὸ δέκα λεπτῶν τὴν ἀφήκα καὶ μοὶ γράφει! Παράδοξον! Διέσχισε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγινωσε τὰ ἐξῆς:

«*Αγαπητέ μου βαρόνε,*

»*Ἐλαβα φοβερὰν εἰδήσιν. Ἐχω ἀνάγκην νὰ σὰς ἴδω. Ἐλθετε.*

«*Ἡ δούλη σας*
»*ΜΑΤΘΙΛΔΗ*».

Ὁ βαρόνος ἔστρεψε πλειστάκις τὸν χάρτην μεταξὺ τῶν δακτύλων του καὶ συνωφρῶθη.

— Ποῖος ἔφερεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν; ἠρώτησεν.

— Ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας μαρκησίας.

— Ἡ μιγάς;

— Μάλιστα, κύριε βαρόνε.

— Εἶναι ὠραία ὡς ἄγγελος αὐτὴ ἢ νέα ἀγρία!

— Ἐχει διαταγήν νὰ εὔρη τὸν κύριον βαρόνον ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκειται.

— Πολὺ παράδοξον! ἐπανάλαβεν ὁ τραπέζιτης. Ἄς ζεύξωσιν!

Ὁ θαλαμηπόλος ἐξῆλθε, σχεδὸν δι' ἁμέσως ὁ βαρόνος ἤκουσε τὸν κρότον ἀμάξης σταθείσης εἰς τὰ προπύλαια τοῦ μεγάρου.

Ἐλαβε τὸν πῖλον του, εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἀμάξῃ του καὶ εἶπε τῷ ἀμαξήλατῃ:

— Ὅδοσ Συρέν.

Β'

Εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁδοῦ ταύτης ὑπῆρχε τότε οἰκία ἀρχαίας κατασκευῆς, μεταξὺ προαυλίου καὶ κήπου, ἣτις θ' ἀνῆκε βεβαίως εἰς βαθύπλουτον οἰκογένειαν.

Τὸ γήπεδον, ἐφ' οὗ εἶν' ὀψοδομημένη ἐκτείνεται μέχρι τῆς ὁδοῦ Βιλ-Λεβέκ, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον οἱ σταῦλοι κυκλικῶς ἐν σχήματι πετάλου.

Τὸ προαύλιον, λίαν εὐρὺ, μετὰ τινῶν φιλυρῶν, ἐχώριζε τούτους ἀπὸ τοῦ μεγάρου, ἐπὶ δὲ τῆς κυρίας εἰσόδου, ἄνωθεν στέμματος, ἀνεγίνωσκε τις τὴν ἐπομένην ἐπιγραφὴν κατὰ τὸ ἡμισυ ἐξαληφθεῖσαν: Μέγαρον Ἄρτάν.

Οἱ κύριοι καὶ οἱ θεράποντες τοῦ μεγάρου ἠδύνατο νὰ εἰσέρχωνται κατ' ἀρέσκειαν διὰ τῆς κυρίας ταύτης εἰσόδου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Συρέν, ἢ δι' ἄλλης μικρᾶς θύρας παρὰ τοὺς σταύλους ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βιλ-Λεβέκ. Τὴν θύραν ταύτην οὐδεὶς ἐφύλασσε, ἔπρεπε δὲ νὰ ἔχωσιν ἰδιαιτέραν κλεῖδα.

Ἡ οἰκία αὕτη ἐπὶ μακρὸν ἔμεινεν ἀκατοίκητος.

Ὁ ἀποθανὼν μαρκησίας Ἄρτάν, πατὴρ τοῦ ἤδη ἰδιοκτήτου, εἶχε νυμφευθῆ πλουσίαν Ἰσπανίδα ἐκ Κούβας, ἣν δὲ κάτοχος εἰς ἀπόστασιν λευγῶν τινῶν ἀπὸ τῆς Ἀθάνας ὑπερμεγέθους ἰδιοκτησίας, ἐνθα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διέμενεν.

Ἀπέθανε πρὸ ἐπτὰ ἢ ὀκτῶ ἐτῶν ἀφῆσας τῷ υἱῷ του Φρειδερίκῳ μεγάλην περιουσίαν, συγκειμένην ἐκ τῶν κτημάτων αὐτοῦ ἐν Ἀντίλλαις, ἐξ οἰκιῶν ἐν Παρισίοις καὶ πολυαριθμῶν ἀξιών.

Ὁ Φρειδερίκος ἠγάπα τοὺς Παρισίους,

σχεδὸν δ' οὐδέποτε ἀφήκεν αὐτοὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του.

Συνεδέετο μετὰ τῶν Ροζενδάλ.

Ὁ βαθύπλουτος τραπέζιτης τῆς λεωφόρου Ἄντὲν ἦν ἀνεκαθεν ὁ ἀνταποκριτὴς τῶν Ἄρτάν, οἵτινες εἰς αὐτὸν εἶχον καταθέσει τὰ κεφάλαιά των.

Ὅτε ὁ νέος μαρκησίας ἐνεκατεστάθη εἰς Παρισίους, οἱ μεταξὺ τῶν δύο οἴκων ὑπάρχοντες δεσμοὶ ἐγένοντο στενότεροι.

Ἐσπέραν τινὰ ἐν συναναστροφῇ παρὰ τοῖς Ροζενδάλ εἶδεν ὁ Φρειδερίκος ὑψηλὴν νεάνίδα, μελαγχροινὴν, μὲ μέλαιναν, στίλβουσαν καὶ ἄφθονον κόμην, ἧς τὸ βλέμμα κυρίως ἐνεῖχεν ἄρρητον μαγνητικὴν δύναμιν.

Ἠρώτησε τὸ ὄνομά της.

Ὁ γηραιὸς βαρόνος προθυμότερα παρέσχεν αὐτῷ πληροφορίας.

Μετὰ τοῦ αἰνιγματώδους αὐτοῦ μειδιάματος, δι' οὗ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἀπέκρυπτε τὰ διανοήματά του, παρέστησε τὴν Ματθίλδην Κεσναί ὡς ἐξαίρετον νεάνίδα μικρὰν μὲν ἔχουσαν περιουσίαν, ἀλλὰ διὰ πολλῶν κεκοσμημένην προσόντων.

Ἦτο θυγάτηρ τοῦ κόμητος Κεσναί, ὃν τὸ ἀχαλίνωτον πάθος τῆς χαρτοπαξίας ἠγάγε τάχιστα εἰς τὴν τελείαν καταστροφὴν.

Ὁ κόμης ἠτοκτόνησεν, οὐδὲν ἀφήσας τῇ θυγατρὶ του, οὐδὲ κἄν ἐλάχιστον μέρος τῆς προικὸς τῆς μητρὸς της, ἀποθανούσης πολὺ πρὸ αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ μέγας οικονομολόγος εἶπεν ὅτι χάριν τοῦ ἀρχαίου δεσμοῦ ἀνέλαβε τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὀρφανῆς.

Ἐπὶ πλεόν, προσέθηκεν ὅτι θὰ εἶδεν ὡς προῖκα αὐτῇ ἐν ἑκατομμύριον. Ἐν συμπεράσματι δὲ ἀνέκραξε:

— Ἄλλὰ ποῖαν ἀξίαν ἔχει τὸ μικρὸν αὐτὸ ποσὸν ἀπέναντι τοιαύτης καλλονῆς; Ἀληθῶς ἡ Ματθίλδη ἦν ἐξαισία.

Δὲν ἐχρειάζετο μεγάλην εὐγλωττίαν διὰ νὰ πεισθῇ ὁ νεαρὸς μαρκησίας, ὅστις μηδένα ὑπολογισμὸν ποιούμενος ἐσαγηνεύθη.

Τὸ πρῶτον βλέμμα τῆς Ματθίλδης ἐγοήτευσεν αὐτόν.

Ὁ βαρόνος ἐν τούτοις μετεχειρίσθη ὅλην αὐτοῦ τὴν εὐφυίαν ἵνα πείσῃ τὸν μαρκησίον νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς προστατευομένης του καὶ ν' ἀποδεχθῇ τὰς ἀμφιβόλους ἴσως γενναιοδωρίας του.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη, ὁ δὲ μαρκησίας δὲν ἔσχεν ἀφορμὴν παραπόνου.

Ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος ὑπῆρξε δι' αὐτὸν πλήρης γοητειῶν καὶ θεληγῆτρων.

Εἶχεν ἠλικίαν εἰκοσιν ἐξ ἐτῶν, ἡ δὲ σύζυγός του ἦν εἰκοσιδιέτις.

Ἡ Ματθίλδη ἵνα ἀρέσκῃ αὐτῷ ἔθηκεν εἰς ἐνέργειαν ὅλον αὐτῆς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς χάριτας.

Ἄλλ' ὅτε μετὰ δύο ἔτη αἱ ὑποθέσεις τοῦ συζύγου της ἐκάλουν αὐτὴν εἰς Ἀθάνας, ἐκείνη ἠρνήθη διαρρηθῆναι νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Ἰκεσίας, τρυφερότητας, ἐπιμονῆν, τὰ πάντα μετεχειρίσθη ὁ σύζυγος ἵνα μεταπέισῃ αὐτὴν: πλὴν εἰς μάτην ἐπιμόνωσ ἠννόσει ἢ νεκρὰ γυνὴ νὰ μείνῃ εἰς Γαλλίαν.

Ἐν τούτοις τὴν ἀκατανίκητον ἄρνησίν της ἐδικαιολογεῖ μετὰ πολλῆς προσηθείας.

Ἐπεκαλέσθη τὴν ὑγίειαν της, ὑπεστηρίχθη δ' ἐν τῇ τοιαύτῃ δικαιολογίᾳ ὑπὸ τινος διασήμεου ἱατροῦ, ὅστις ἀντέστη εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῆς ὠραίας αὐτοῦ πελάτιδος.

Ὁ μαρκησίας ἦν ἐξαλλος ἐξ ἔρωτος καὶ συγκατένευσε, καὶ τοι ἐν τῇ ἀρρήτῳ αὐτοῦ θλίψει ἐνυπῆρχον καὶ τινες ἀμφιβολίαι.

Ἐσυντόμευσε τὰ ταξείδιά του καὶ εἶπεν ὅτι θὰ ἐπώλει τὰς εἰς Κούβαν γαίας του, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ ἡμισυ τῆς περιουσίας του: ἀλλ' ἡ μαρκησία μετὰ σθένους ἀντέκρουσε τὴν ἰδέαν ταύτην.

Ἐπλήρωσε περιποιήσεων τὸν σύζυγόν της καὶ ἐφάνη ὅσον οὐδέποτε θελκτικωτέρα.

Αἱ δικαιολογίαι δὲν ἔλειπον. Ὁ χωρισμὸς μίᾳ στιγμῆς δὲν καθιστᾷ τὰς ὥρας τῆς ἐνώσεως ἠδονικωτέρας;

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

TONY

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Τέλος]

Ἐπίλογος.

Τὸ δρᾶμα τοῦ Ἐλους τῶν Ἐλάφων ἦν λίαν πρόσφατον, ὥστε ὁ Ροβέρτος Βαλὸν νὰ σκεφθῇ νὰ νυμφευθῇ τὴν Σοφίαν. Ὁ γάμος ἀνεβλήθη διὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ.

Ὁ Ροβέρτος μετέβη παρὰ τῷ Βωφόρτ τὴν ἐπιούσαν τῆς δίκης.

Ὁ Βωφόρτ εἶχεν ἐπανάλθει ἐν τῇ εἰς Κρέιλ οἰκίᾳ του, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς μετὰ χαρᾶς ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν του.

Ὅτε ὁ Ροβέρτος εὐρέθη ἐνώπιον ἐκείνου, ὃν ἐπίστευεν ὡς φονεῖα τοῦ πατρὸς του:

— Συγχαρῆσατέ με, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι συνεμερίσθη τὴν γνώμην τῶν ἄλλων.

Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Οὐδὲν ἔχω νὰ σὰς συγχαρῆσω, Ροβέρτε... ἐγενόμην θύμα ἀτυχῶν περιστάσεων... Ἐν τούτοις δὲν παραπονούμαι... ὑπῆρξα πολὺ δυστυχῆς μέχρι σήμερον, ἐλπίζω ὅμως ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡ δυστυχία δὲν θὰ μὲ πλήξῃ.

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Πενσῶν καὶ τοῦ Κρασκοκανάτα ἦν λίαν πολυτίμος αὐτῷ, ὥστε ἠθέλησε ν' ἀνταμείψῃ αὐτούς.

Ὁ Πενσῶν δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ παραυσιασθῇ διὰ τὴν ἐλευθεριοτητά του.

Ὁ δὲ Κρασκοκανάτας ὅτε ἠρώτησεν αὐτόν:

— Γενναῖέ μου Ζανζότ, τί θέλεις νὰ πράξω διὰ σέ;

— Τίποτε, κύριε Βωφόρτ, ἀπήντησε. Τί! μήπως βάνετε εἰς τὸν νοῦν σας νὰ μοῦ δώσετε κάτι τι;

— Δὲν εἶναι φυσικόν;

— Γελᾶτε, μοῦ φαίνεται... Μὰ ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος, κύριε Βωφόρτ, ἐκ τῆς εὐγενείας σας... Ἀπὸ ἐμὲ ἐγίνατε δυστυχῆς: ἀπὸ ἐμὲ σὰς ἤλθε ἡ δυστυχία ἄλλοτε... Τὰ ἐληθμονήσατε ὅσα ἐπάθατε ἀπὸ ἐμέ!

— Καλέ μου Ζανζότ, σκέφθητι ὀλίγον... ἂν ἀσθενήσης τί θὰ γείνη ἡ γραῖα μήτηρ σου ;

— "Ω ! δι' αὐτὸ εἶμαι ἡσυχος... " Ἄν ἀρρωστήσω καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ γυρίζω τὸ ὄργανόν μου, εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μὲ βοηθήσετε... " Ἐπειτα, τί τὰ θέλετε, κύριε Βωφόρτ, ἐσυνείθησα νὰ γυρίζω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ δὲν εἰμπορῶ τῶρα νὰ κλεισθῶ... Εἶμαι μουσικός !...

Ὁ Βωφόρτ ἐμειδία.

— Ζητῶ μόνον νὰ δώσετε διαταγὴν εἰς τὸν Γιάννη τὸν ὑπνέρητ' σας, ὅταν μὲ ἀκούη νὰ παίξω καὶ νὰ τραγουδῶ, ἐδῶ ἢ ἄλλου, ὅπου καὶ ἂν πάτε, νὰ μὲ φωνάζη καὶ νὰ μοῦ δίνη ἓνα δάκτυλο ἀπὸ τὸ παλαιὸ ἐκεῖνο κρασί ποῦ τὸ ἐνθυμοῦμαι μὲ τόσην εὐχαρίστησι... μόνον ἓνα δάκτυλο, ὅχι περισσότερο, διότι τὸ κεφάλι μου δὲν εἶναι σίγουρο.

— Μοὶ δίδεις τὸν λόγον σου ὅτι δὲν ἐπιθυμῆς τίποτε ;

— Σὰς τὸν δίνω... ὅμως...

— Λοιπόν, διστάζεις ;

— "Ἦθελα νὰ μὲ ὀνομάζετε φίλον σας" θὰ ὑπερφηανεύομαι πολὺ...

Ὁ Βωφόρτ συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπλότητος ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Ναί, Ζανζότ, ναί, φίλε μου...

— Εἶμαι εὐχαριστημένος. Τώρα θὰ ὑπάγω νὰ ἀναπαυθῶ εἰς τῆς γρηῃς μάνας μου ἕως νὰ γυατρευθῇ ἡ πληγὴ μου... " Ἄν θὰ φύγετε ἀπὸ τὸν τόπον, σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ μάθω διὰ νὰ σὰς ἀκολουθήσω... Εἶμαι κοσμοπολίτης... θὰ ὑπάγω νὰ γυρίζω τὸ ὄργανόν μου ὅπου καὶ ἂν εἴσθε.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

Δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν λύσιν τοῦ δράματος, ὁ Βωφόρτ συνωμίλει μετὰ τῆς Μαρκελίνας ἐν τῇ μικρᾷ οἰκίᾳ τῶν ὄχθων τοῦ Ὁάς.

— Σὰς εἶπα, Μαρκελίνα, ὅτε σὲ εἶδον εἰς τοῦ ἀνακριτοῦ ὅτι θὰ ἐκπληρώσωμεν ἐν προσκύνημα...

— Δὲν τὸ ἐλησμόνησα.

— Τὸ θέλεις πάντοτε ;

— Εἶμαι ἐτοίμη ν' ἀναχωρήσω.

Τὴν ἐπιούσαν ἀπῆλθον ἀμφότεροι.

Οἷας συγκινήσεις ἀνεῦρεν ἡ Μαρκελίνα κατὰ τὸ βραχὺ ἐκεῖνο ταξείδιον, ἄς μετέδωκε τῷ συζύγῳ της !... Οἷαι συγκινήσεις δι' ἐκεῖνον ἐπίσης !...

Μετέβησαν κατὰ πρῶτον εἰς Ἅγιον Οὐέν, εἰς τὸ ζακχαροποιεῖον ἔνθα εἶχεν ἐργασθῆ ἡ Μαρκελίνα.

Ἐπεσκέφθησαν τὸ μικρὸν δωμάτιον, εἰς ὃ κατῴκει αὐτὴ παρὰ τῷ ἀτυχεῖ Βαλόν.

Εἶτα μετέβησαν εἰς Βατινιόλ, κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Κυριῶν, εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα ἡ Μαρκελίνα ἀπέκρυψε τὴν κυθισιν αὐτῆς καὶ ἔνθα ἐγεννήθη ἡ Σοφία.

Εἶτα μετέβησαν εἰς Ἅγιον Διονύσιον καὶ ἐπεσκέφθησαν τὰ μεταλλουργικὰ ἐργαστάσια καὶ τὸ ρεῦμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὁ Βωφόρτ ἀνέσυρε τὴν Σοφίαν ἐπισκέφθησαν ἐπίσης τὸν οἰκίσκον, ἔνθα ὁ Βαλόν ἐζήτησε τὴν Μαρκελίναν εἰς γάμον.

Δὲν ἐλησμόνησαν τὸ Πασσύ, ὅπου ὁ Γε-

ράρδος καὶ ἡ Σοφία ἐμεγάλωσαν καὶ ἐργασθήσαν παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῶν.

Τέλος ἀπῆλθον διὰ Βρέν.

"Ἦθελον πρὸ πάντων νὰ ἐπανίδωσι τὸ Βεναθάν, ὅπερ εὔρον οἶον ἀφῆκα αὐτό.

Ὁ Βωφόρτ συνετήρει ἐκεῖ δύο ὑπνέρητας, οἵτινες περιεποιούντο τοὺς κήπους καὶ τὰ ἄνθη.

— Ἐλθέ, Μαρκελίνα, εἶπεν ὁ Βωφόρτ λαμβάνων αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

"Ἐτρεμον ἀμφότεροι καὶ ἔκλαιον.

Ὁ Βωφόρτ ὠδήγησε τὴν σύζυγόν του ἐν αὐτῷ τῷ δωματίῳ της.

Ἐν αὐτῷ ἐπίσης οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ.

Ἐκεῖ τὸ πᾶν ἀνεμίμησε τὸν γάμον, ὡς καὶ τὴν νύκτα, καθ' ἣν ὁ Βωφόρτ ἐζήτησε τὴν ἐξαφανισθεῖσαν νεαρὰν γυναῖκα. Τὸ πᾶν ἐνεθυμίζε τῇ Μαρκελίνα νεαρὰν κόρην... μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς νεότητος... Οὐδὲν ἔλειπεν.

Ἡ Μαρκελίνα ἔκλαιεν. Ὁ Βωφόρτ εἶχεν ἐρυθροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

"Ἐτεινεν αὐτῇ τοὺς βραχίονας. Ἐκείνη ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Σὲ ἐσυγχώρησα, εἶπεν αὐτῇ... καὶ σὲ ἀγαπῶ...

Καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ταλαιπώρου γυναικὸς ἀπέθηκε φίλημα ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του...

Ἄφρονες ἀνεσκήρτησαν, ἠτένισαν ἀλλήλους καὶ ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν.

"Ἦχος ὀργάνου ἤκουετο μακρόθεν.

"Ἀνοίγουσι τὸ παράθυρον καὶ ἀκροῶνται.

Δὲν ἠπατώντο ἦτο ὁ Ζανζότ παίξων τὸ ὄργανόν του καὶ ᾄδων :

Κυθέρνα τὴν βάρκα σου,
Ψαρρᾶ, ἴμιλε σιγά...

Καὶ ὁ Κρασκανάτας ἐνεφανίσθη ἐν τῇ αὐτῇ μειδιῶν.

Βλέπει τὴν Μαρκελίναν καὶ τὸν Βωφόρτ εἰς τὸ παράθυρον.

— Ζανζότ, σὺ ἐδῶ !

— Διαβόλε ! ἤμουν βέβαιος πῶς θὰ ἔλθετε ἐδῶ, διὰ νὰ θυμηθῆτε τὰ περασμένα χρόνια... Λοιπόν ! ἂν δὲν ἐρχόμενοι δὲν θὰ σὰς ἔλειπε κατὶ τί ;... τὸ ὄργανόν μου ;...

Β

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

Περικάλυμμα ἐπιστολῆς.

Τὴν ἐβδόμην τῆς ἐπομένης ὁ Γαβριὼν εὐρίσκατο εἰς τὸ ἔργον του, ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Ἀμστελοδάμου. Ἐκράτει τὸ ὄπλον ἐν χερσίν, ἦτοι τὴν ραβδὸν του, βεβουλισμένην

μετὰ τῆς χειρὸς του ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπανωφορίου αὐτοῦ καὶ εὐθὺ πρὸς τὸν ὄμον ἀνερχομένην. Ἐποίει τεσσαράκοντα ἢ πενήτηκοντα βήματα κατερχόμενος πρὸς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Λαζάρου, ἀνήρχετο εἶτα, ἐρριπτε διεξοδικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λονδίνου καὶ ἴστατο ὅπως ἀναγνώσῃ τὰ ἐπιγραφὰς ἀσμάτων ἐκτεθειμένων ἐν μικρῷ βιβλιοπωλείῳ, πωλοῦντι ἐφημερίδας. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπανελάμβανε τὸν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου περίπατον αὐτοῦ. Τέλος ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάτης εἶδεν ἐρχόμενον τὸν θαλαμηπόλον. Πρὸ αὐτοῦ εὐρέθη ἐν τῷ ταχυδρομικῷ γραφεῖῳ.

— " Ἄς τεντώσω τ' αὐτιά μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

" Ὅτε ὁ θεράπων εἰσῆλθεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ὁ Γαβριὼν ὄρθιος ἰστάμενος παρὰ τὸ θυρίδιον, ἔνθα διανεμόνται αἱ ἐπιστολαί, ἐφάνετο διευθετῶν μικρὸν δέμα, προσωρισμένον τάχα ν' ἀποσταλῆ διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Περιττὴ ὅμως ἦτο ἡ τοιαύτη προφύλαξις, διότι ὁ θαλαμηπόλος οὐδὲ κἄν εἶδεν αὐτόν. Πλησιάζας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ταχυδρομικὸν θυρίδιον ἀπηύθυνε τῷ ὑπαλλήλῳ τὴν αὐτὴν τῆς προτεραιᾶς ἐρώτησιν.

Τῇ φορᾷ ταύτῃ ὁ Γαβριὼν ἤκουσεν εὐκρινέστατα τὰ ἀρκτικά Λ. Ι. Π. Τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν ἐκ χαρᾶς.

— Τίποτε καὶ σήμερον, κύριε Λουδοβίκε, ἀπεκρίθη ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος.

— Τότε θὰ ἐπανέλθω τὴν ἐσπέραν αὐτὴν.

— Ναί, ἐπανέλθετε.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος δὲν εἶχε πιθανῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπίγινυσε ἐργασίαν ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου λέξεις τινὰς σχεδὸν φιλικὰς.

Ὁ Γαβριὼν ἐσυκθρώπησεν αἴφνης.

— Διαβόλε, διαβόλε ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὅτε εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ. Ὁ ἄνθρωπός μου εἶναι γνωστὸς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἔχει μάλιστα γνωριμίαν μὲ τὸν ταχυδρομικὸν ὑπάλληλον φανερόν λοιπόν ὅτι ἐάν ζητήσω τὴν ἐπιστολήν Λ. Ι. Π. δὲν θὰ μοῦ τὴν δώσουν. Ἐξ ἄλλου, ὁ Λουδοβίκος θὰ εἰδοποιηθῆ καὶ θὰ προσέχη, ἐγὼ δὲ θὰ κατορθώσω μόνον νέας δυσχερείας ν' ἀποκτήσω. Πρόσεξε, Γαβριὼν, μὴν ἐνεργήσης ἀνοήτως.

» Διαβόλε ! διαβόλε ! τί νὰ κάμω ; Ἐάν ἤμουν βέβαιος ὅτι ἡ ἐπιστολή του θὰ φθάσῃ ἀπόψε, εἰμποροῦσα κατὶ νὰ τολμήσω, ἀλλὰ θὰ φθάσῃ ἄρα γε ; Ἐάν φθάσῃ ἄρα γε καὶ αὐριον τὸ πρωῖ : Νὰ παρουσιασθῶ πολλὰς φορὰς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον θὰ ἦτο ἀνοησία. Τὸ νὰ ἠξέυρω νὰ μεταμορφωθῶ εἶναι τέχνη, τὸ νὰ κάμνω μαρφασμούς ἐπ' ἴσης τέχνη τὰς γνωρίζω καὶ τὰς δύο, ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ προτερήματά μου αὐτά, θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὁμοιάσω μὲ τὸν λιγνὸν Λουδοβίκον. Χμ, χμ ! μὴ ἀνοησίας, ἄς ἰδῶ, ἄς σκεφθῶ.

Ἐφθασεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ Ἀμστελοδάμου, τραπεῖς δὲ τὴν ὁδὸν Ἁγίου Λαζάρου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τοῦ Λονδίνου καὶ ἐκεῖ εἰσελθὼν εἰς τὸ μικρὸν καφενεῖον ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν τῆς προτεραιᾶς, μὲ ἀπόφασιν νὰ μείνῃ ἐκεῖ μέχρις ἐσπέρας.

Παρῆλθε καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ ἡ ἐπομένη, χωρὶς ὁ Γαβριὼν νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰς ἐρεῖνας αὐτοῦ. Εἰς μάτην ἐπετήρει προ-